

2020. április 29. Szerdai imaóra

Kedves Testvérek!

Most a hónap utolsó szerdája van, amikor imaóránk szokott lenni. Úgy gondoltam, hogy felolvasom, és írásban is felteszem Szikszai Béninek a 13. zsoltárról szóló igemagyarázatát, amit Szabados László testvértől kaptam. A címe:

Elhagyatva

Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejtet el orcádat tőlem? Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? Nézz ide, felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra; Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek, hogy tántorgok. Mert én a te kegyelmedben bízom, örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

(13. zsoltár)

Istennek legkegyesebb és legáldottabb életű emberei is átéltek az elhagyatottságot. Mindannyiunk életében elkövetkezhet az idő, amikor a felhő beárnyékolja a napot. Úgy tűnik, Isten hátat fordít, nem törődik velünk. Búsulása felbuzdultában egy szempillantásra elrejtí az Ő orcáját, és úgy érezzük ilyenkor, hogy örömtelen, sivár körülöttünk minden. Akár kifelé nézünk, akár befelé a szívünkbe, nincs vigasztalás, nincs senki, aki biztatna, reménységet öntene belénk. Úgy érezzük, hogy imádságaink a mennyezetig sem jutnak. Ilyenkor nincs áldás az igében sem. Nincsenek győzelmek, nem sikerül semmi, teljes csőd és reménytelenség látszik jobbra is, balra is. Ilyenkor szakad fel a kiáltás a hívő ajkán: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?”, „Meddig rejtet el orcádat tőlem?” (2. vers). Isten gyermeke csak Isten orcájának a fényében boldog. Mindent megadhat neki ez a világ, vigasztalhatja bármivel, ha Jézus orcája nem tündöklék előtte, akkor elvesz az öröm, oda a békesség. Az a csodálatos, hogy Isten gyermeke még ezekben a legkeservesebb időkben is imádkozik. A hitetlen ilyenkor átkozódik, és öngyilkosságra gondol. Megsötétedik, és szörnyű a sorsa. Isten gyermeke azonban így szól: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?” Az elhagyatottság sötét, félelmes óráit Jézus is átélte a kereszten. Az Ő ajkán is felhangzott azonban az imádság: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” (Mt 27,46). Ezekben az időszakokban Isten gyermeke még mélyebbről, még őszintebben kiált, és még közelebb kerül Istenhez. Mikor a hívő lélek előtt mérhetetlen mélységek nyílnak, ő belezuhan Isten kitárt karjaiba. Ahol a hitetlen lábai előtt csak mélység van, ott a hívő előtt Isten szívének a mélységei is feltáruznak, és abba roskad bele. Ez a nagy különbség az Istennel vagy Isten nélkül élő emberek között. Mikor már nem segítenek a narkotikumok, az ábrándok és álmok, akkor nincs más megoldás, mint elveszni, belepustulni az útba. Isten hívő gyermeke viszont mind mélyebbre merül Isten keresésében. Nem tud megnyugodni, nem ragyog fel az arca mindaddig, amíg nem hallja: „Rád többé nem haragszom.”

„Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként?” (3. vers) – kérdezi a zsoltáríró. A belső emésztődés órái ezek. Fáj-e a szíved azért, hogy Isten nem szól hozzád? Nekem tizenkilenc éven át nem fájt. Hívtak konferenciákra, hogy Isten szólhasson hozzám, de én csak mosolyogtam rajta. Most azonban a halált jelentené számomra, ha Isten nem szólna többet hozzám. Jusson csak eszedbe, milyen szomorúság az, amikor nem szólnak hozzád, vagy kedvetlenek veled szemben azok, akikkel összenőtt a szíved! Pedig ez mind pótolható, ahogy az ének is mondja: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled, töröld le könnyedet, Jézus szeret.” Az azonban elviselhetetlen, ha Istent látom szomorúnak, kedvetlennek és szótlannak. Testvér! Fáj-e neked, hogy Isten nem szól hozzád? Emésztet-e magad azon, hogy Isten ábrázata elborul miattad? Ha valakit nagyon szeretsz és megszorítod, mennyit emésztet magad miatta. Éjszakai álmodból is felriadsz, és keresed a jóvátétel alkalmát. Ilyen bensőséges kapcsolat volt a zsoltáríró és Isten között. Ezért kérdezte fájó szívvel: „Meddig kell még tanakodni az én lelkemben, meddig kell még emésztődni az én szívemben?” (3. vers).

Egyszer valakinek nagy szomorúságot okoztam, noha nem akartam megbántani. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy az illető messziről intett nekem, mint aki búcsúzik, és soha többé nem jön vissza. Elcsigázva ébredtem fel. Fáj-e neked, ha megszorítod Istent, hogy nem szól hozzád? Zaklatod-e Őt, hogy: „Uram, meddig bánkódjam még szívemben?” Odarokadsz-e a lábai elé, és kérleled-e Őt? Felkeresett egyszer valaki, aki nagyon kínos, nehéz harcokat vívott az ördöggel. A harc nem múlt el nyomtalanul a lelkéből. Próbáltam vigasztalni, de nem sikerült. Biztosítottam, hogy én ugyanúgy szeretem őt, mintha ezek a bűnök soha nem érintették volna, de ez sem használt. Egyszer azonban felragyogott előtte Isten arca, átélte az Igét, hogy „én rád többé nem haragszom”, és eljött számára a vigasztalás.

Isten gyermekét sem a barátai, sem a szerettei vagy a szerelme nem tudja megvigasztalni, csak az Úr maga. Ha átmenetileg tudnak is mosolyt deríteni a szomorú arcodon, az igazi öröm fénye csak akkor derül fel, amikor Isten hozzád fordul. „Nézz ide” – mondja a zsoltáríró. A

hívó lélek nem nyugszik bele abba a gondolatba, hogy Isten nem néz rá, nem törődik vele. Ha dolgozom, és a kislányom a közelemben van, újra meg újra szól: „Édesapám, tessék már idenézni!” Hiába mondom, hogy látom, amit csinál, a kislányom nem nyugszik ebbe bele, hanem odajön, és maga felé fordítja az arcomat. Ne nyugodj bele te sem, ha Isten nem néz rád. A gyermeknek fontos, hogy akit szeret, az lássa őt. Érdekel-e téged, hogy Isten szemei rajtad vannak-e vagy sem. Amikor egy-egy nehéz dolog előtt állok, feltör szívemből a kérdés: „Uram, nézz ide, jól csinálom-e vagy sem?”

„Felelj nékem, Uram, Istenem” – olvassuk a zsoltárban. A gyermek kitartóan tud kérdezni, és nem nyugszik bele, ha nem felelnek neki. Ilyen viszonyban kell lenni a hívő „gyermeknek” is az Atyjával. Finney, még megtérése előtt, még jogászként eljárta egy hívő közösségbe. Azt a megállapítást tette, hogy az emberek ott nagyon sokat imádkoznak, de egyáltalán nem tartják számon, hogy Isten felel-e imádságaikra vagy sem. Nekem is ez a benyomásom Isten gyermekeiről. Egyáltalán nem, vagy csak nagyon ritkán történik meg, hogy imádságaink után ott van bennünk a vágy: „Felelj nékem, Uram Isten!”

„Világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra” (4. vers). Még a hívő emberek nagy része is bekötött szemmel jár a világban. Gyermekkoromban szerettem ott lenni édesapám mellett, amikor dolgozott. Ha szántott, fogtam az eke szarvának a csúszóját, és látni akartam, hogyan szánt. Ha vetett, baktattam utána a rögök között, és néztem, hogyan vet. Amikor édesanyám főzött, ott lábatlankodtam a közelében. Látni akartam, mit tesz az ételbe. Jézus azt mondta, hogy a Fiú látja cselekedni az Atyát. Belenyugszol-e, hogy bekötött szemmel jársz, és nem látod cselekedni az Atyát? Hiszen nincsen csodálatosabb dolog, mint látni Istent cselekvés közben. Látni Őt ott, ahol ágyúval és tankkal mérik az életet, látni Őt a természet változásaiban, mikor esik a hó, és hólepel borítja be a szennyes tájat, vagy mikor feljönnek a csillagok, és mint gyémántszemek ragyognak az éjszakában, látni Őt, amint emberi életet fordít magához, ahogy felemel, vagy porba dönt. Csodálatos. Aki egyszer munkálkodni látja Őt, belefeledkezik ebbe a csodába. Akire nem néz rá Isten, akinek nem nyitja meg a szemét, akinek nem felel, az a halálban van, és élete a kárhozatban lesz teljessé. Vannak, akik így élnek le a földi életüket. Nem néz rájuk Isten, nem felel nekik, nem láthatják az Ő dolgait, és egyszer csak megnyílik előttük a halálnak sűrű, sötét, áthatolhatatlan éjszakája.

Az Istentől való elhagyatottság állapotában nincsen válasz. Aki nincs élő közösségben Istennel, annak ez a sorsa. Örül felette az ellensége, és gúnyos csodálkozással kérde, hogy vajon Isten mit szólna? Isten munkáit emberi ügyességnek, vagy erőszaknak tulajdonítja. Így lát a hívő lélek is, abban az állapotban, amikor Isten elfordítja tőle az arcát. Ilyenkor csak az ellenség kacagása, a sötétség hatalmának a rettentése veszi körül. Nincs az ördögnek nagyobb öröme, mint ha ingadozni látja Isten gyermekeit. Szomorú, szívet tépő sors, reménytelen zuhanás. Kegyelem az, ha Isten rád tekint, ha felel, és megvilágosítja értelmeket. Kegyelem, hogy lehetsz más, mint aki vagy. A földről az égbe, a sáros fertőből az égi tisztaságba születhetsz. Isten megmagyarázhatatlan, szabad, mondhatni, önkényes kegyelme ez. Mert így tetszett neki. Nem bízhatunk másban, csak a kegyelemben, de ez éppen elég. Amikor a zsoltáriró előtt felragyog ez a kegyelem, egyszerre megváltozik a zsoltár hangja: „Örüljön a szívem a Te segítségednek!” (6. vers). A gyötrődést felváltja az öröm. Amikor Isten újra lehajol, és felé fordul, akkor újra áttör a felhőkön a napfény. Isten szabadításának örül az ember szíve. Nem tudom, milyen állapotban van a lelked. Néző-e rád az Úr, felel-e néked, fénylik-e világossága előtted? Vagy az ellenség örülhet a tántorgásod felett? Ha így van, mondjad te is: „Én a te kegyelmedben bízom!” Hidd el, hogy te, aki az imént még leverten, csüggedt szívvel jártál, egyszer csak örülni fogsz, és felhangzik ajkadon az ének: „Fű, virág mind úgy ragyog, minden szebb a földtekén, és én oly boldog vagyok, én Övé és Ő enyém. Mitől gyakor féltem én, az mind ködbe oszla el, nyugszom Jézus kebelén, védő karja átölel.”

Amen